

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. JUDr. Michaelou Anastázií Písařovičovou, advokátkou, se sídlem Urxova 430/4, Praha 8, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. MV-47608-20/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, č. j. 6 Ad 1/2024-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce jakožto příslušník Hasičského záchranného sboru České republiky byl rozhodnutím generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 31. 1. 2023, č. j. MV-6039-17/PO-OVL-2023, podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru, neboť podle závěru psychologa ze dne 14. 7. 2022 a závěru vedoucího psychologického pracoviště bezpečnostního sboru ze dne 25. 11. 2022 pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[2] Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2023, č. j. MV-47608-5/SO-2023, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto své rozhodnutí však následně sám žalovaný v přezkumném řízení zrušil, a to rozhodnutím ze dne 4. 7. 2023, č. j. MV-47608-9/SO-2023. Žalovaný se proto zabýval odvoláním žalobce

znovu, načež jej rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. MV-47608-20/SO-2023, opětovně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti poslední uvedenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 9. 1. 2025, č. j. 6 Ad 1/2024-64, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Městský soud v první řadě konstatoval, že v dané věci bylo postupováno v souladu s vyhláškou č. 487/2004 Sb., o osobní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru (dále jen „vyhláška“). Dále konkrétně shledal, že žádost o posouzení osobnostní způsobilosti žalobce splňovala potřebné náležitosti a nebyla výsledkem svévolného nebo zjevně nedůvodného postupu příslušného služebního funkcionáře. Zároveň městský soud nedovodil, že by rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, resp. že by v něm bylo cokoliv zásadního opomenuto. Konečně městský soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo z jakéhokoliv tvrzeného důvodu nezákonné. V podrobnostech odkázal na rozhodnutí žalovaného, neboť žalobní argumentace se z velké části překrývala s odvolací argumentací.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou doplnil na výzvu Nejvyššího správního soudu ve stanovené měsíční lhůtě.

[6] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že nepřihlédl, resp. správně nevyhodnotil to, že s ním bylo ve služebním poměru ze strany nadřízených prokazatelně nerovně zacházeno (až šikanózně), a to v reakci na domáhání se svých práv. Tato skutečnost je přitom stěžejní pro celý případ, přičemž byla i důvodem k podání žádosti o psychologické posouzení osobnostní způsobilosti stěžovatele. V důsledku toho měl městský soud psychologické závěry označit za nerelevantní a měl nechat vypracovat nestranný znalecký posudek ohledně stěžovatelovy osobní způsobilosti k výkonu služby, což neučinil. Zmíněná žádost byla navíc vadná i pro stáří některých přiložených podkladů či jejich nedostatečnou relevantnost, k čemuž městský soud rovněž nepřihlédl.

[7] Stěžovatel také nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že se liší nároky na osobní způsobilost hasiče a policisty, což z napadeného rozsudku vyplývá.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí služebních funkcionářů.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný a zcela se ztotožňuje s jeho závěry, přičemž kasační argumentaci označil za nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[12] Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, *příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobností způsobilost k výkonu služby.*

[13] Nejvyšší správní soud v první řadě nemůže přisvědčit stěžovateli v tom, že městský soud nedostatečně zohlednil tvrzené nerovné zacházení se stěžovatelem ze strany jeho nadřízených. Z napadeného rozsudku totiž plyne, že se městský soud zabýval okolnostmi podání žádosti o posouzení osobnostní způsobilosti stěžovatele včetně přiložených podkladů (bod 18) a že si byl dobře vědom stěžovatelových služebních vztahů, resp. (ne)důvodnosti jeho podnětů ohledně jednání jeho nadřízených (body 20 a 21). Tohoto si byl předtím dobře vědom i žalovaný a posuzující psychologové. Správně však bylo shledáno, že toto nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, resp. na propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Stěžejní v posuzované věci je otázka, zda stěžovatel splňuje osobnostní předpoklady pro výkon služby. Bylo přitom zjištěno, že u stěžovatele tomu tak není, přičemž ztráta jeho osobnostní způsobilosti je trvalého charakteru. V takovém případě by jeho propuštění podle judikatury nezabránilo ani případné zjištění, že se skutečně jedná o oběť pracovní šikany, resp. že šikanózní byla přímo i žádost o posouzení jeho osobnostní způsobilosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, a ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 As 75/2019-52). Příslušnou argumentací týkající se nerovného zacházení proto bylo bezpředmětné se více zabývat, avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém druhém ze zmíněných rozhodnutí: *„[t]o samozřejmě neznamená, že otázky tvrzené šikany nemohou mít vliv v řízeních jiných, ať již v eventuelním disciplinárním řízení proti vedoucímu příslušného oddělení, event. v řízení o peněžitých nárocích oběti šikany či bossingu.“*

[14] Co se týká podkladů ke zmíněné žádosti, tak u nich Nejvyšší správní soud neshledal, že by byly kvůli stáří či z jiných důvodů zjevně nerelevantní nebo jinak vadné. Na předmětnou

žádost je potřeba nahlížet jako celek, přičemž musí být podložena okolnostmi, které souvisí s osobnostní způsobilostí dotyčného. To žádost v případě stěžovatele splňuje a klást na ni vyšší nároky by bylo nepřiměřené. Zároveň z ní nevyplývá, že by se jednalo o pouhý projev svévole či jiného zakázaného jednání ze strany služebního funkcionáře vůči stěžovateli.

[15] Městskému soudu nelze ani vytýkat, že s ohledem na služební vztahy stěžovatele nepovažoval psychologické závěry automaticky za účelové a že si sám neopatřil znalecký posudek ohledně osobnostní způsobilosti stěžovatele. Z napadeného rozsudku (body 26 a 27) je zřejmé, že se zabýval náležitostmi a namítanou účelovostí psychologických posudků, přičemž u nich neshledal žádnou vadu ani důvodné podezření. Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením plně souhlasí, přičemž v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek, neboť jeho úlohou není znovu opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49). Nejvyšší správní soud k tomu pouze dodává, že ani pro tvrzené negativní služební vztahy stěžovatele nelze psychologa (navíc z jiného regionu) posuzujícího jeho osobnostní způsobilost bez dalšího považovat za podjatého. Na vypracování přezkumného posudku se navíc podíleli i psychologové z jiných bezpečnostních sborů (Policie České republiky a Generální inspekce bezpečnostních sborů). Větší objektivitu a zároveň kompetenci přitom bylo možné jen sotva zajistit.

[16] Co se týká skutečnosti, že ve vstupním psychologickém posudku policejního psychologa ze dne 12. 1. 2023 byl stěžovatel shledán osobnostně způsobilým k výkonu služby u Policie České republiky, tak i tímto se městský soud řádně zabýval a vypořádal (bod 28). Logicky přitom vysvětlil, proč kvůli tomu u něj nenastaly pochybnosti o nestrannosti a správnosti psychologických závěrů, jež vedly k jeho propuštění z Hasičského záchranného sboru České republiky. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že výsledek posouzení osobnostní způsobilosti totožné osoby může být odlišný v případě jejího posouzení při přijímání k jednomu bezpečnostnímu sboru [§ 2 písm. a) vyhlášky] a v případě jejího posouzení již při působení u druhého bezpečnostního sboru [§ 2 písm. c) vyhlášky], a to zejména z důvodu rozdílných výchozích podkladů. Tento faktor označila za rozhodný pro odlišný výsledek posouzení osobnostní způsobilosti stěžovatele i policejní psychologka, jež vypracovala zmíněný posudek s odlišným výsledkem. Nejvyšší správní soud současně neshledává nic problémového na názoru městského soudu, že psychologická posouzení u různých bezpečnostních sborů nemusí klást naprosto totožné požadavky na osobní způsobilost příslušníků, a to s ohledem na odlišnost vykonávaných služeb. Jinak řečeno skutečnost, že je dotyčný shledán osobnostně způsobilým pro výkon služby u jednoho bezpečnostního sboru automaticky neznamená, že je osobnostně způsobilý i pro jiné bezpečnostní sbory. Je naopak správné, aby psychologická posouzení reflektovala odlišnosti služeb u jednotlivých bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud k tomuto tedy uzavírá, že zde nebyl žádný důvod pro obstarání dalšího posouzení osobnostní způsobilosti stěžovatele v podobě navrhovaného znaleckého posudku.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti také uvedl, že svým propuštěním ze služebního poměru byl postihnut za svůj postup podle zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů, jenž je účinný od 1. 8. 2023. Nejvyšší správní soud k této argumentaci uvádí, že ji stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ač tak bezesporu mohl učinit již v žalobě či při ústním jednání u městského soudu. Předmětná kasační argumentace tedy představuje právní novum, a je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

pokračování

[18] Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a je i věcně správný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu